

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
 — Τὸν λεπτοῖρα ζα-
 τάρδα, ἐτρούλιεσ ὁ
 δὸν Μαθουρίνος, ἀλλὰ
 τί νὰ γίνῃ; Νομίζω ὁ-
 μως ὅτι τὸ δαίμονι μὰς
 χωρὶς τραγωδία δὲν
 ἀεῖται. Τί λέτε καὶ
 οὐκ;

Κὶ ὁ σεβασμιότα-
 τος ἄρχιεπὸς νὰ τραγου-
 τῶς ἄρχισε νὰ τραγου-
 δῶν ἄνωγειν ἢ ἔνθουσιαι.
 — Ἐ, δὸν Ζιλ, δὲν πίνεις ἐσὺ; φώναξε σὲ μιά στιγμὴ ὁ ἄρ-
 χιεπὸς.

— Καταγίνωμον, σεβασμιότατε, νὰ σχεδιάσω μιά στροφὴ, ἀπο-
 κριθῆκε ὁ Ἰσαυρός.
 — Καὶ τὴν ἐταίρισες;
 — Σχεδὸν μονάχα ἢ ὁμοιοκαταληξία μὲ δυσκολεῖται.
 — Ἐ, πὲς μὰς τὴν τότε.
 Ὁ ἰδάλγος ἔβηξε δυο-τρὶς φορὲς κ' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ μὲ
 φωνὴ τρομερὰ λαρότητι καὶ βραχνῇ:

*Τὸ κρασί ἐν' ἀστέρι, εἰνὲ φωτιά,
 εἰνε ὕγια καὶ δροσιά,
 δάμον τοῦ καλοῦ Θεοῦ
 μὲς στὸν πάτο τοῦ βαρελιοῦ!...*

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλοι γόρισαν τὰ μάτια τους σὸ λογαγὸ τοῦ τού-
 τῳ ἐκρέμασε μπαίνοντας μέσα, μὲ τὴ
 βροντερῇ του φωνῇ.

— Κάθισε γρήγορα, φίλε μου
 Ρολάνδε, τοῦ εἶπε ὁ Μαθουρίνος. Νὰ
 σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, κατὰ τὰ μεσό-
 νυχτα ἔλαψα πὸς θὰ χάσουν. Κα-
 λῶς ὤρισες τέλος πάντων! Κάτισε,
 γάγε, πὲ, εἰσφάνουσι!... Τὰ κρασιά
 τὰ φαρμακὸν ἀπ' τὰ ὑπόγια τὸν ἀ-
 νακτῶρον. Εἶνε ὑπερβολὰ!...

Ὁ λογαγὸς ἐκάθισε διὰ ἀπ' τὸν
 ἐπιμέριον καὶ ἀσπύζοντας ὅ,τι εἰ-
 ρισσε μπροστὰ του, σὰν νὰ μὴν εἶχε
 φάει καθόλου, ἄρχισε νὰ τρώῃ σὰν
 λέκος, διηρημένοι συγχρόνως ὅλα
 ὅσα εἶχαν συνθεθῆ ἀπὸ βασιλικὸν συμ-
 ποσιο. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκούον ἢ ἀνοή-
 χτὸ στίμα κ' ἄδειαζαν τὸν πάτο
 στ' ἄλλο τὰ ποτήρια.

Ἦταν ἡ ἴδια νύχτα τοῦ ἐπιτη-
 σμοῦ τῆς οἰκίας Γαβριὸ καὶ τοῦ φῶ-
 νου τοῦ κῆρ Βερνάρδου ἀπ' τὸν Προ-
 φητῆ. Ἄξαίρνα φάνηκε στὴν πόρτα
 τοῦ ἐστιατορίου ὁ Οὐγγολίνος μ' ἕνα
 βαρύντατο σακκὶ στὸν ὦμο του.

— Λογαγέ, εἶπε, δὲν ξέρω τί ἔχει
 ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ μοῦκορε τις πλάτες.

- Ποιὸς τῆφερε αὐτό;
- Λυὸ ἀνθρώποι.
- Ἀπὸ ποῦ;
- Δὲν θέλησαν νὰ μοῦ ποῖν.
- Γὰ ποῖν;
- Γὰ τὸν Κοντόσταυλο.
- Γὰ νὰ ἴδωμε τότε τί ἔχει μέσα.

Ὁ Οὐγγολίνος ἀκούηται τὸ φροστὶ στὸν τοῖχο. Ὁ Ρολάνδος, ὁ
 ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ κιάλας ἀπ' τὸ τραπέζι, ἔκοψε τὸ σκοινί. Τότε
 ἕνα τρομακτικὸ, φρικιαστικὸ, ἀπερίγραπτο θέημα παρουσιάστηκε
 μπροστὰ τους. Μὲς' στὸ σακκὶ ἦταν τὸ πτώμα τοῦ Βερνάρδου, τοῦ
 Ζερβού!

Ὁ γενναῖος Φερούλλιας σάτισε.
 Μὰ κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲν ἠμάρτησαν νὰ κρῆψουν τὴ φρίκη τους
 μπροστὰ στὸ παρομοιωμένον ἐκείνου πτώμα.

Ὁ ἐπιμέριος ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ τραπεζομάντιλο. ὁ
 λογαγὸς ἄρχισε νὰ τοῦ ξεφύγγ τὸ σακκὶ ἀπ' τὰ χεῖρα κ' ὁ Οὐγγ-
 ολίνος ἔπεσε χάμου γονατιστός. Ὅλων ἡ τρέχες εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ
 τὸν τρόμο καὶ τὰ μάτια τους εἶχαν πάσει μίαν ἐξαρραία τρομακτικὰ καὶ
 φρίκης.

Πρώτος ὁ Ρολάνδος ἀντίκρισε τὸ κομμάτι τῆς περιγραμμῆς ποῦ
 εἶχε δεθεῖ ὁ Προφήτης γύρω ἀπ' τὸ λαμπρὸ τοῦ Βερνάρδου. Τὸ πῆρε
 εὐθύς καὶ τὸ ἐδιάβασε. Κύτταξε ἔπειτα τὴν ὑπογραφήν.

— Ὑπάρχει λοιπὸν ἀκόμη στὴ ζωὴ ὁ Προφήτης! Ἐπιθύρεια σκε-
 πτικός.

Τὸ κρασί τὰ φαρμακὸν ἀπ' τὰ ὑπόγια τῶν ἀνακτῶρον...

Ἐπειτα ἔβλεψε τὸ σακκὶ καὶ φορτύνοντάς το στὶς πλάτες τοῦ
 Οὐγγολίνου, τοῦ εἶπε μὲ σιγαλή φωνή:

— Πρέπει νὰ τὸ πάω στὸ θυρωρὸ τοῦ Λοῦδρον. Ἐλα, θὰ πάω
 μαζί. Πρέπει νὰ τὸ λάβῃ ὁ Κοντόσταυλος. Πρέπει...

Τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ κραιπνὸς ἔβαινε νὰ βγῆ ἔξω μὲ τὸ σακκὶ στὸν
 ὦμο, τὸν ἐκάλεσε ὁ δὸν Μαθουρίνος καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ λημονήσης νὰ ἀναχωρήσης ἀπὸ πρὶν ἀπὸ τὸ πρῶτο. Θὰ
 μετὰ περὶ μὲ τὰ μουλιάρια ἔξω ἀπ' τὴν Ἐκκομένην. Θὰ προ-
 σταθῶσ νὰ φτάσω συγχρόνως μὲ τὴ συνοδεία τῆς βασιλείας.

— Μάλιστα, σεβασμιότατε, ἀποκρίθηκε ὁ νέκος.

— Ἀλλοίμονο, φώναξε σὲ λίγο ὁ ἐπιμέριος στενοχωρημένος. Ἐνα
 τέτοιον ὄραον δεῖται καὶ νὰ τελεσθῆ ἴσως ἄσχημα.

— Ἐμεῖα βέβαιος πὸς τὸν ἐγγνώρισα τὸ σκοπιεῖται ποῦ ἦταν μὲς'
 στὸ σακκὶ, εἶπε ὁ Σταλακτῶνης, ὅταν ἔβγαυ ὁ Ρολάνδος κ' ὁ Οὐ-
 γγολίνος. Εἶνε ἕνας πρῆν παρτοσολῆς τῆς οἰκίας Ἁγίου Ἰουλιανῶ,
 ὅπου εἶχα πάει μιά φορὰ νὰ πῶσω κάποιον κατὰ διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ
 Ἐξοχότητος, τοῦ Κοντοσταυλοῦ, καίτοιον κολλαστῆρα Ο. γενετοῦ...

— Ἀμὴν! εἶπε ὁ Χαιρεσιάρης.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἦλος ἀνεῖλεται χρημῖσι στὰ πόρτα. Πέλλ-
 θος κόσμου εἶχε συρρεῖσι στὸ Λοῦδρον ἀπὸ τις ἔργα τοῦ ποῦ καὶ
 περιμένε νὰ φανῇ ἡ συνοδεία τῆς Μαρίας Σταυροῦ ποῦ ἄρχισε. Τὴν
 ἴδια ὥρα μιά παράξενη σκηπὴ συνέβαινε στὸ πύργον τοῦ Κοντοσταυ-
 λου Μοντιουρανοῦ. Ὁ γρηγὸς μεγαρίτης ἦταν ἔξω φρενῶν. Πλῆ-
 τὸς εἶπε ὁ μόνος του σύντροφος, ὁ Ροβέρτος Κέο. Ὁ Κοντοσταυλὸς
 ἔσκαψε τις γροθὶες του, ἐπιούρησε ἄγρια, τὰ μάτια του σπασθῶ-
 λαγαν. Εἶχε λάβῃ τὸ σακκὶ μὲ τὸ πτώμα τοῦ κῆρ Βερνάρδου, τὸ
 ὁποῖο ὁ Οὐγγολίνος μετέφερε ὡς τὸ Λοῦδρον, μὲ τὸν Φερούλλια,
 χωρὶς νὰ τοὺς πᾶρον εἶδουσι. Τὸ σακκὶ ἠμάρτησαν τὸμα μπροστὰ τοῦ
 ὑπᾶνου στὸ γὰλ. Τὸ κεφάλι τοῦ κῆρ Βερνάρδου ἦταν βυθισμένον ἔξω
 ἀπ' τὸ σκιωμένον σακκὶ, ἀσπίσω ἀνατριχαστικὸ!...

— Πρέπει νὰ ἐξαφανισθῆ αὐτὸ τὸ πτώμα, μούγγρο-
 τέλος ὁ Κοντοσταυλός.

— Ἀπὸ βήματα ἀπὸ δὸ εἶπε ὁ Σπρωγιάνος, ἀποκρίθηκε ὁ
 Ροβέρτος, Μπρωγιάνος λοιπὸν νὰ ρίξωσι τὸ σακκὶ ἀπὸ τὸ
 δεύτερον παράθυρο τῆς στοῦς.

— Μὰ ποῦ εἶπε, πὸς εἰσθεθεθῆκε ὁ καταρριμμένος ἀπ'-
 τὸς ἀνθρώποις; οὐδέλαξε ὁ Μοντιουρανοῦ, ἔχοντας ἔν' ὄραν
 τὸν τὸν Προφήτη. Γιατὶ νὰ μὴν τὸν κερρῶσι σὲ μιά κῆ-
 σῆ καὶ νὰ μὴν ἔχω σήμερον αὐτοῖς τους φόρους;

— Σὲ κῆσῆ; φώησε ὁ Ροβέρτος. Μὰ θάβγαυε κ' ἂν
 ἐκεῖ.

- Τι λέε; φώναξε τρέμοντας ὁ Κοντοσταυλός.
- Τὴν ἀλήθεια, ἐκλαμψότατε.
- Ὅ,τι θέλεις πὲς ἐσὺ, μὰ ἐγὼ δὲν πιστεῖω στὰ γυμ-
 νασματα.

— Ἄλλη φορὰ πιστεῖται, κῆρ, εἶ-
 πε ὁ γονατιστὸς κραιπνῶντας, τὸμα
 δὲν πιστεῖται. Μὲ μὴν ἀνεθεθῆ τὸ ἀν-
 τίθετο. Πιστεῖω περὶ πὸς ὁ νεκρὸς
 βγαυὸν ἀπ' τοὺς τάφους του.

— Τι θεε; νὰ πῆς; Ἐξηγήσου, φῶ-
 νησε ὁ Κοντοσταυλός, χρεῖντας τὸ
 ποῦ τοῦ χῆμο.

— Θημαστε ἕναυ ἐγγενὴ Οὐγγενό,
 τὸν Κανδάλ, ποῦ τὸν ἐκρῆμασαν στὴ
 Βάζα στὰ 1552; φώησε ὁ Ροβέρτος;
 — Τὸν κοίτηα Κανδάλ; Ἄν τὸν
 θυμοῖμαι, λέει! Μὰ γ' αὐτὸν θὰ αἰ-
 σθανομαι τῆμα συνεδέσεως σὲ δὴμ μω
 τὴ ζωῇ.

— Γὰ ποῦ λόγῳ, ἐκλαμψότατε;

- Γιατὶ ὁ δυσιχρημένος αὐτός ἦταν ἀδῶς. Τὸ ξέφρις ἀλλοτε
 κ' ἐσὺ αὐτὸ, Ροβέρτε.
- Βέβαια, τὸ θυμάμαι. Ἄλλοτε εἶχαι σηκωμῆσαι ὑπόνοιες ὅτι
 δροστής τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου ἦμιον ἐγὼ.
- Ἦμιον βέβαιος γ' αὐτό.
- Καί, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχαι ἀπατηθῆ.
- Ἐλα, ἄφησε τ' ἀστῆρα, φώναξε ὁ Κοντοσταυλός μὲ ἄγριον
 τόνο.

— Μὰ πρέπει νὰ ἐξηγηθῆμε ἐπὶ τέλους, ἐκλαμψότατε. Πρέπει
 νὰ βγάλω περὶ τὸ βάρος ἀπὸ πάνο μου. Μοῦ ἐδόκατε ἄλλοτε τὴν ὑ-
 πόθεσι ὅτι θὰ με συντρέξετε νὰ ἀποζητήσω ὄνομα καὶ περιουσία. Ἀ-
 πέναντι αὐτῆς τῆς προσφοράς ἐγὼ ἀνέλαβα νὰ γίνω δολοφόνος, ὅπως
 καὶ ἔγινε πραγματικά.

- Τι εἶν' αὐτὰ ποῦ λέε, ἄδλε;
- Ἄ, ἐκλαμψότατε, γιατί ὀργίσεθε; Ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι μω
 τὴν ἐκράτησα, ἐσεῖς τὴ ἐκάνατε μὲ τὴ δική σας;
- Ὁ σταυλάρης ἔσκαψε τὸ κεφάλι κ' ἔμεινε ἀμύητος.
- Ὅταν εἶχαι τὴν ἀνάγκη μου, ἐξακολούθησε ὁ γονατιστός,
 μὸν τάξατε τιμὲς καὶ πλοῖτη. Τώρα ὄμως... (Ἐκλουθεῖ).